

Абердарева 1, 11000 Београд, Србија
Тел. +381 (11) 7858-439
ПИБ: 100252993
МБ: 07032765
info@malopozoriste.co.rs
www.malopozoriste.co.rs

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

19.5.2022. године

АУДИЦИЈА ЗА ГЛУМЦЕ ЗА УЛОГУ У ЛУТКАРСКОЈ ПРЕДСТАВИ „КАД ЈЕ БИО МРАК“ БИЋЕ ОДРЖАНА 23. МАЈА У 10 САТИ У МАЛОМ ПОЗОРИШТУ „ДУШКО РАДОВИЋ“

Позивамо млађе глумце и студенте глуме мушког пола до 30 година, да се пријаве на аудицију за улогу у луткарској представи „Кад је био мрак“ по поезији Душка Радовића у режији Бојана Ђорђева и адаптацији Тање Шљивар.

Аудиција ће бити одржана у понедељак 23. маја у 10 сати у Малом позоришту „Душко Радовић“, а пријаве са биографијом можете слати на jelena@malopozoriste.co.rs

Пробе ће се одржавати у Малом позоришту „Душко Радовић“ током јуна 2022. године, а представа ће имати премијеру у септембру и бити извођена у оквиру редовног репертоара позоришта.

За аудицију се од кандидата очекује да припреми једну од две понуђене приче („Крокодил“, „Шта је учитељица сањала“) и отпева песму по избору. Све вештине као што су жонглирање, акробатика, разни трикови или смешни гласови су добродошли.

1. КРОКОДИЛ

Били су, децо, једном један муж Крокодил и његова жена Крокодилка. И они су имали једног сина – Крокодокодила. И тај Крокодокодил ништа није хтео да слуша и био је врло неваљао. И његов отац Крокодил наљути се једног дана на Крокодокодила и одведе га у шуму да га поједу неке друге животиње. И он га је тако везао за једно дрво и оставио да га поједу. И тако је, једнога дана, мали Крокодокодил остао сам у шуми код тог једног дрвета. И чекао је да га неко поједе. Зато што није био добар. И, једнога дана, дође код тог дрвета, један миш и Крокодокодил каже том мишу: – Поједи ме, поједи ме! Ја нисам био добар! А миш се

уплаши тог крокодокодилског гласа и побегне под један лист. А Крокодокодил му поново рече: – Поједи ме, поједи ме! А миш каже испод оног листа: – Не могу да те поједем. – А зашто не можеш да ме поједеш? – Зато што не могу... Један пут сам у једној шупи јео једног крокодила, али то није био прави крокодил, па сам се убо на једну жицу. И миш оде. А онда дође у ту шуму, другог дана, једна змија. А мали Крокодокодил каже змији: – Поједи ме! Нисам био добар и сад ме поједи! А змија се уплаши тог крокодокодилског гласа и побегне чак на дрво. А Крокодокодил јој поново каже: – Змијо, поједи ме! А змија каже са гране: – Нећу да те поједем! – А зашто нећеш да ме поједеш? – Зато што ниси био добар. И змија оде. И онда, трећег дана, дође код тог дрвета један мрав и попне се Крокодокодилу на једну ногу. Јер је мислио да је то земља. А Крокодокодил каже: – Мраве, поједи ме! Нисам био добар и сада неко треба да ме поједе. А мрав каже: – Гладан сам и хоћу да те поједем, само ми кажи – где си? А Крокодокодил каже: – Ту сам, испод тебе. Ти стојиш на мојој нози. А мрав каже: – Добро, онда ћу те појести од ноге. А Крокодокодил каже: – Хвала ти, поједи ме целог. Кад нисам био добар... И тако је мрав јео Крококодила цео дан, а када је било вече, Крокодокодил пита мрав: – Мраве, јеси ли ме појео? – Нисам, сад ћу. А кад је прошла ноћ и још један дан, Крокодокодил пита мрав: – Мраве, јеси ли ме појео? А мраву досадно да једе толиког Крококодила па каже: – Јесам, појео сам те, сада можеш да идеш кући! И Крокодокодил онда оде својој кући. И каже да га је мрав појео и да ће сада стално бити добар. И био је добар и више га нико није појео.

2. ШТА ЈЕ УЧИТЕЉИЦА САЊАЛА

Једна учитељица сањала је најстрашнији сан на свету: као прозове она Ђорђа Николића да напише нешто на табли а то више није Ђорђе него крокодил! Излази из треће клупе прави правцати крокодил!

И учитељица види да је крокодил, али не верује.

– Шта је то, Ђорђе, јеси ли ти ученик или крокодил? Како то изгледаш?

А Ђорђе одговара:

– Молим, учитељице, ја сам крокодил,

И тако крокодил пође право на катедру.

Учитељица му довикује:

– Ђорђе, буди добар, сећаш се како смо се васпитавали?

– А Ђорђе мумла:

– Не сећам се.

– Како да се не сећаш!... Децо, сећате ли се ви како смо се васпитавали?...

Нека дигне руку ко се сећа!

А деца гледају у бившег Ђорђа, сада крокодила, и нико не диже руку.

А крокодил, као месечар, трепће сањивим очима, испружио руке и иде према катедри, све ближе и ближе...

И ту се учитељица пробудила.

Кад је дошла у школу, у клупама је чекају њена деца. Сви леви и нормални. У трећој клупи седи Ђорђе Николић.

– А ти, Ђорђе, тако, а? – каже учитељица Ђорђу. Ђорђе не зна да је био крокодил. Он мисли на нешто друго.

– Молим, учитељице, нисам ја, то је Влада.

– Један од вас двојице био је ноћас крокодил у мом сну.

– Молим, ја нисам!

- Молим, нисам ни ја.

Учитељица их онда све лепо замоли:

– Децо, ако је неко љут на мене, нека ми то слободно каже. Немојте се претварати у крокодиле, јер ме једне ноћи можете и појести!